

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 39

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 313.)

—Τί εἶνε; τί τρέχει; τί ἐπαθες, Χρυσούλα μου; ἠρώτησεν ὁ κ. Φραντζῆς ἐναγωνίως, στρεφόμενος πρὸς τὸ κοράσιον καὶ ἀφίνων τὸν κ. Εὐδωρον Πασῶτον εἰς τὴν ἀγαλλίασιν τῆς τελευταίας του ἀποστροφῆς.

—Νά, ὁ Σιδέρης κ' ἐγώ... εἴμαστέ πολὺ δυστυχισμένοι καὶ οἱ δύο! ἀπῆν-
τησεν ἡ Χρυσούλα.

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ, διὰ νὰ πᾶρῃ ἀναπνοήν, ὠμίλησε, διηγήθη, τὰ ἀραδιασεν ὅλα:

—Φαντασθῆτε· ὁ Σιδέρης βόσκει τὰ βώδια του ἐκεῖ-κάτω, ἐστὶ ριζοβούνι τοῦ Κρουστέτου. Θυμῆθηκε πάλι τὰς βόμβες, καὶ γι' ἀγάπην μου, μιὰ καὶ δύο ἀνεβαίνει ἐπάνω ἐστὶ ἡραίστειο, γιὰ νὰ σας εὐρὴ πέτρες...

Ὅταν ὁ κ. Πασῶτος ἤκουσε τὴν λέξιν «πέτρες», μειδιάμα εἰρωνείας καὶ ἱκανοποιήσεως διήνοιξεν ἐλαφρῶς τὰ χεῖλιν του· ἀλλὰ σὰς εἶπα, ὅτι ὁ κ. Φραντζῆς ἦτο ἐστραμμένος πρὸς τὴν Χρυσούλαν καὶ — εὐτυχῶς — δὲν ἐδόλεπε παρὰ μόνον αὐτὴν.

—Ναί, — ἐκεῖ λοιπόν, γυρίζει ἑξαφνα πίσω του, καὶ βλέπει μιὰν ἀγελάδα, ξαπλωμένην ἀνάσκελα κάτω ἐστὶ βράχια.

Ὅ, τι εἶχε πέσῃ, καὶ — δυστυχία μας! — εἶχε σπάσῃ τὸ ἓνα τῆς πόδι... Πετᾷ σὰν τὸ πουλὶ ὁ Σιδέρης, καὶ φέρνει τὴν εἶδον ἐστὶ σπῆτι... Φωνές, κακὸ, τρέχουν ὅλοι, καὶ ἐστὶ τέλος νά, φθάνει καὶ ὁ χασάπης... Δὲν εἶχε θεραπεία, καὶ τὴν ἔσφαξαν. Τώρα ὁ ἀφέντης θελεῖ νὰ διώξῃ τὸ Σιδέρη, ἀν δὲν του πληρώσῃ, λέει, τὴν ἀγελάδα του. Καὶ ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης δὲν ἔχει πεντάρα. Καὶ ἂν τον διώξῃ, δὲν θά τον βλέπω, δὲν

θά με βλέπῃ, καὶ τότε καλλίτερα νὰ σκοτωθοῦμε καὶ οἱ δύο μας, καὶ ἀμέσως μάλιστα...

Καὶ νέα καταιγὶς δακρύων ἐξερράγη εἰς τὰ μάτια καὶ ἐξέσπασεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς ἀτυχούς Χρυσούλας.

Ὁ ὀρυκτολόγος εἶχεν ἀκούσῃ πρῶτα ἀνῆσυρος, κατόπι σκεπτικὸς, καὶ τώρα ἡ ἀγαθὴ γεροντικὴ μορφή του εἶχε γίνῃ σοβαρά, κατηφής.

—Δὲν εἶνε μεγάλη συμφορά; προσέθεσεν ἡ Χρυσούλα, ρίπτουσα βλέμμα ἀ-

πελπισίας πρὸς τὸν γέροντα φίλον τῆς.

—Ὑπάρχουν, ὑπάρχουν καὶ μεγάλῃ-
τεραι, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Φραντζῆς. Καὶ πόσα γυρεύει ὁ ἀφέντης τοῦ Σιδέρη;

—Τριακόσια φράγκα!... ἀκούτ' ἐκεῖ! Καὶ μπορεῖ νὰ πληρώσῃ ὁ φτωχὸς ὁ Σιδέρης τόσα λεπτὰ;... Κάνουν μιὰ ὁλόκαιρη προῖκα, τριακόσια φράγκα!

Ὁ κ. Φραντζῆς ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξάρωσε τὸ μέτωπον. Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγας στιγμᾶς, καὶ κατόπιν εἶπεν ἡρέμα πρὸς τὴν μικρὰν χωριατοπούλαν:

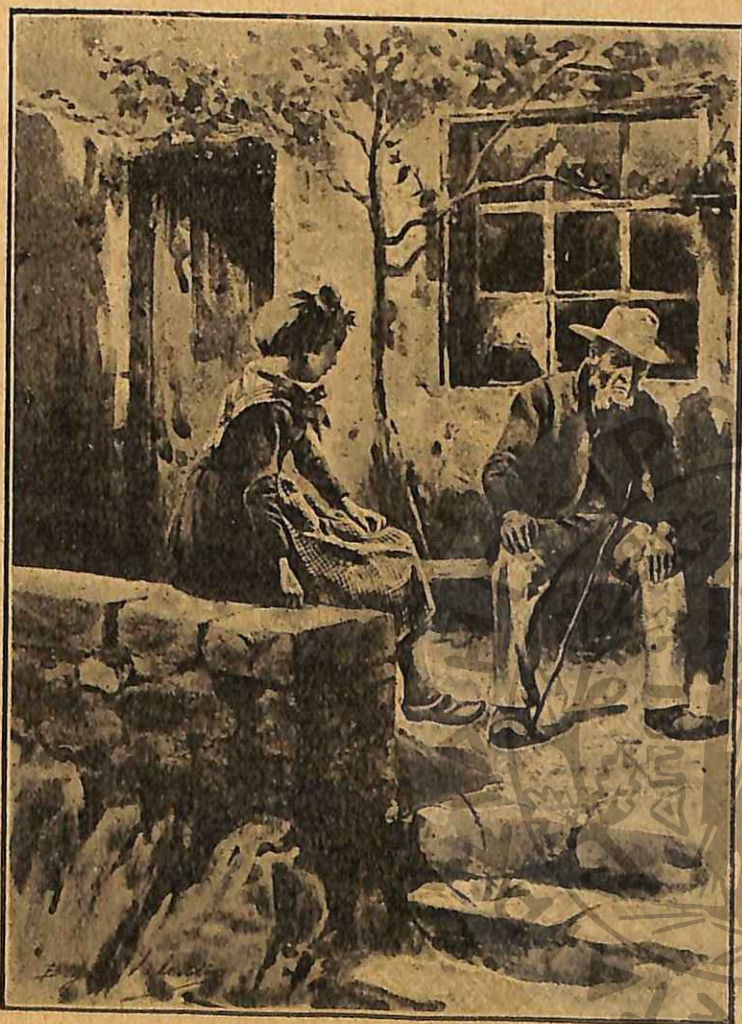
—Μεῖνε σὺ ἐδῶ καὶ περίμενε με. Ἐγὼ πηγαί-
νω μέσα με τὸν κύριον. Ἐχομε νὰ τελειώσωμε μιὰ ὑπόθεσι. Ὑστερα θά ἐλθω νὰ σ' εὐρῶ, καὶ τότε βλέπουμε τι μπορεῖ νὰ γίνῃ γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ μικροῦ σου φίλου.

Ὁ κ. Φραντζῆς παρέλαβε τὸν κ. Πασῶτον, καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ εἰς τὸν οἶκισκον. Ὁ ὀρυκτολόγος προσέφερεν εἰς τὸν παλαιοντολόγον τὴν φαθίνην πολυθρόναν, καὶ ἐκεῖνος ἐκάθισεν εἰς μιὰν ἄκραν τῆς ὀρείνης τραπέζης. Καὶ ἤρχισεν:

—Φίλε Πασῶτε, ὁμολογῶ ὅτι πρὸ ὀλίγου παρεφάρθην ὀλίγον...

—Μάλλον ἐγώ, φίλε συνάδελφε, ἐ ὁποῖος, φαίνεται, διατηρῶ κάποιαν νεανικὴν ἐρμύην.

—Ὅχι, ὄχι, ἐγὼ πταίω· εἰμαι ἡ ἄρκτος τοῦ σπηλαίου, ἐρημνίτης ἀξέστος καὶ παράξενος, αὐτὸ πλέον εἶνε γνωστὸν. Λοιπὸν, δὲν ἐπιθυρῶ νὰ διατηρήσῃτε μνησικαχίαν· ἐσχυρίζομαι μάλιστα ὅτι θὰ φύγετε εὐχαριστημένους.

«Ἡ ἀγαθὴ μορφή του εἶχε γίνῃ κατηφής.» (Σελ. 321, στ. 6.)

Καὶ ὁ κ. Φραντζῆς ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν.

— "ὦ, ἀγαπητέ μου συνάδελφε! ἀνέκραξεν ὁ κ. Πασώτος· ἂν εἴσθε ἄρκτος, τότε βέβαια εἴσθε τὸ ἀφρόγαλα, ἡ κρέμα τῶν ἄρκτων!

Ὁ κ. Φραντζῆς ἠσθάνθη ὄρεξιν νὰ γέλῃ μετὰ τὸ παράδοξον φιλοφρόνημα· ἀλλ' ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος.

— "Ακούσατε λοιπόν, εἶπε· πωλῶ τὴν συλλογὴν μου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Καὶ ἐστέναξε πάλιν, ἀλλ' ἀκόμη δυνατώτερα.

— Λαμπρά! ἐξαίρετα! ὥστε λοιπόν, σὰς ἐπεισαν αἱ παρατηρήσεις μου, τὰ ἐπιχειρήματά μου, ἡ εὐγλωττία μου; . . .

— "Ὀχι, δὲν μ' ἐπεισεν ἡ εὐγλωττία σας, ὀφείλω νὰ εἰπω τὴν ἀλήθειαν . . .

"Ἄλλ' ἀφ' οὗ δέχομαι, τί σας μέλει; Ὑπὸ δύο ὅρους ὅμως . . .

— Λογικούς καὶ δυνατούς;

— Ναί.

— "Ὡς τοὺς ἀκούσωμεν.

— Ἐν πρώτοις, ἐξαιρῶ ἀπὸ τὰ πωληθσόμενα, μίαν συλλογὴν ἀπὸ βόμβας καὶ ροιὰς ἡρασιεῖδους.

— "Ὀχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου Φραντζῆ· εἶνε τὸ πλουσιώτερον τμήμα τοῦ Μουσείου σας!

— Το γνωρίζω κάλλιστα, καὶ προσθέτω: τὸ προσφιλέστερον. Καὶ τότε θὰ ἐννοήσετε καὶ θὰ δικαιολογήσετε τὴν ἐξαιρέσιν μου, ἂν φαντασθῆτε πρὸς στιγμήν ὅτι θέλουν νὰ σας πάρουν τὸν σκελετὸν τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, θὰ ἐπιοτιμούσα νὰ μου πάρουν τὴν ψυχὴν . . . Καὶ ὅμως . . . πολὺ ἄσχημο αὐτό, πολὺ ἄσχημο! . . . Διάβολε!

Καὶ ὁ κοντὸς ἀνθρωπος συνέστρεψε μετὰ τὴν δεξιάν χειρὰ τοὺς ἀραχνοειδεῖς βοστρύχους τῆς λευκῆς του κόμης.

— "Ἔστω! ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον· βλέπομεν κατόπι· καὶ ὁ δεύτερος ὅρος σας;

— Ὁ δεύτερος ὅρος μου εἶνε ὁ ἐξῆς: Ἐννοῶ νὰ διατηρήσω τὴν κατοχὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος συλλογῶν μου μέχρι τοῦ θανάτου μου, καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ἀκαδημία σας νὰ μου πληρῶνῃ ἰσόβιον σύνταξιν ἀπὸ ἐξακόσια φράγκα τὸ ἔτος.

— Διάβολε! ἐπανήρχισεν ὁ φίλος Πασώτος, ξύνων τὴν κεφαλὴν δυνατώτερα ἀπὸ πρῶτα. Βλέπω ὅτι αἱ ἀξιώσεις σας περιπλέκονται. Εἰς τί νὰ πρωτοαπαντήσω; Ἄ, αὕτῃ εἶνε πολὺ σοβαρὰ ἐπιπλοὴ, διὰ νὰ ὁμιλήσω τὴν γλῶσσαν τῶν συναδέλφων μου τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας . . . Ὅπως δὴποτε, εἶμαι ἀπεσταλμένος μετὰ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Εἰμποροῦμεν νὰ συζητήσωμεν τὰ πράγματα ἑνα-ἑνα, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ συμφωνήσωμεν. Ἀλλὰ πρῶτον καὶ κύριον, θέτω ὡς ἀρχὴν ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Μουσείου σας ὁλοκλή-

ρου, χωρὶς ἐξαίρεσιν καὶ χωρὶς ἐπιφύλαξιν. Αὐτὸ εἶνε ἡ $\pi \omega \nu \omega \nu \circ \upsilon \kappa \alpha \nu \epsilon \upsilon$, sine qua non!

— Καὶ τὰς βόμβας; . . . ποτέ! ποτέ! . . . ποτέ!

Ὁ ὀρυκτολόγος εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν τράπεζαν, μετὰ ποίαν στενωχωρίαν, καὶ βραδέως εἶχε πλησιάσῃ τὸ παράθυρον. Διὰ τῶν ὕψων καὶ τῶν διεσταυρωμένων κιγκλίδων, εἶδεν — εἰς ἀπόστασιν δέκα βηματίων ἀπ' αὐτοῦ, ἔξω εἰς τὸ κηπάριον, — εἶδε τὴν χαριτωμένην καὶ ἀγαθὴν Χρυσούλαν, τὴν μικράν του φίλην, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ ἐκεῖ ὅπου τὴν εἶχεν ἀφίστη, ἐπὶ τοῦ λιθίνου διαζώματος, καὶ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔκλειεν ἀπαρηγόρητον, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ποδιάν της.

«Ἄ, τὴν καίμεν! ἐσκέφθη. Πόσῃ λύπῃν θὰ αἰσθάνεται! ἀλήθεια λοιπόν εἶνε τόσο δυστυχισμένη!»

— Ποτέ; ποτέ; ἐπανελάθεν ὡς ἡχὼ ὁ παλαιοντολόγος. Καλὰ λοιπόν! χαίρετε! καληνύκτα σας!

Καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν, μὴ ξύνων πλέον τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ στηρίζων τὰ ματογυάλια του.

— Γιατί; . . . πάλιν, βλέπω, σὰς ἤλθεν ἡ νεανικὴ ὁρμή! εἶπεν ὁ κ. Φραντζῆς, ἐπιστρέφων καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ χειλὸς τῆς τραπέζης, ἀκόμη σκεπτικώτερος ἀπὸ πρῖν. Σὰς παρακαλῶ νὰ καταλάβετε πάλιν τὸ ἐδῶλιον τοῦ ἀπεσταλμένου, καὶ νὰ θέσωμεν τὸ ζήτημα ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ὁ Εὐδωρος Πασώτος ὑπήκουσε, σφύριξας τρεῖς φορές κατὰ συνέχειαν τὸ $\pi \omega \nu \omega \nu \circ \upsilon \kappa \alpha \nu \epsilon \upsilon$, καὶ ἀπὸ φοβὴν δυνατώτερα.

— Ὅστε ἀπορρίπτεται ὁ πρῶτός μου ὅρος; ἠρώτησεν ὁ κ. Φραντζῆς.

— Διάβολε!

— Ἀλλὰ τότε . . . ἂν ἀπεφάσιζα δηλαδὴ νὰ συμπεριλάβω εἰς τὴν πωλουμένην συλλογὴν καὶ τὰς βόμβας, θὰ μετέβαλλον τὸν δεύτερον ὅρον μου, καὶ θὰ ἐπρότεινα ἑνα νέον, ἢ μᾶλλον δύο νέους.

— Ὡ Ζεῦ! . . . Πάλιν φοβοῦμαι ἐπιπλοὴν. Ὅπως δὴποτε, φίλε συνάδελφε, ὁμιλήσατε. Ἡ Ἀκαδημία σας ἀκούει διὰ τῶν ὧτων τοῦ πληρεξουσίου της ἀπεσταλμένου.

— Λοιπόν, ἂν συγκατατεθῇ νὰ τα παραχωρήσω ὅλα συλλήβδην καὶ ἀνεῦ ἐξαιρέσεως, ἀντὶ ἰσοβίου σύνταξιν, τότε τὸ ποσὸν τῆς σύνταξιν αὐτῆς δὲν θὰ εἶνε πλέον ἐξακόσια φράγκα τὸ ἔτος, ἀλλὰ ὀκτακόσια . . . Νὰ ἐξακολουθήσω;

— Ἐμπρός! ἔμπρός!

— Ἡ σύνταξις θὰ εἶνε πληρωτέα καθ' ἐξαμηνίαν καὶ προκαταβολικῶς . . . Νὰ ἐξακολουθήσω;

— Ἐμπρός! ἔμπρός!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 314.)

— Τὰ μικρὰ τρίγωνα, τὰ ὁποῖα θὰ σχηματίσῃς αὐρίον, θὰ ἔχουν ὅλα βάσιν ἐνὸς δακτύλου, ἡ ὁποία θὰ περιέχεται δύο φορές εἰς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, τοῦ ὁποίου τὴν κορυφὴν θὰ θέσῃς δύο δακτύλους ὑψηλὰ· ἡ ἰδία βάσις θὰ περιέχεται πέντε φορές εἰς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ εὐρίσκεται πέντε δακτύλους ὑψηλὰ· δέκα φορές ὅταν ἡ κορυφὴ εὐρίσκεται δέκα δακτύλους ὑψηλὰ καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Αὐτὸ εἶνε τόσο ἀπλοῦν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν τὸ ἐννοήσῃς.

Ἀλλ' αἱ γωνίαι τῆς κορυφῆς τῶν τριῶν τούτων τριγώνων θὰ εἶνε πάντοτε αἱ ἴδιαι, ἂν τὰ τρίγωνα ἔχουν βάσεις ἄλλας, ἀδιάφορον πόσον μεγάλας, αἱ ὁποῖαι ὅμως νὰ περιέχονται δύο, πέντε, δέκα φορές εἰς τὸ ὕψος των.

Ἐννοεῖς λοιπὸν τώρα, ὅτι ἂν καλῶς μετρήσωμεν τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς ἐνὸς τριγώνου, δύναμεθα νὰ εὐρωμεν πόσας φορές ἡ βάσις περιέχεται εἰς τὸ ὕψος, καὶ ἂν μετρήσωμεν καλῶς τὴν βάσιν θὰ εὐρωμεν πόσον εἶνε καὶ τὸ ὕψος· διότι δὲν μένει παρὰ νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ μικρὸς τῆς βάσεως ἐπὶ 2, 5 ἢ 10 ἢ ἐπὶ ὅποιονδήποτε ἄλλον ἀριθμὸν, τὸν ὅποιον θὰ εὐρωμεν ἀπὸ τὴν μέτρησιν τῆς γωνίας τῆς κορυφῆς. Τὸ σπουδαιότερον λοιπὸν εἶνε νὰ μετρηθῇ καλῶς ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ βάσις, ἀφ' ἑτέρου ἡ γωνία τῆς κορυφῆς.

Ἐεῖρεῖς, θείτσα, ὅτι τὰ ἔχασα μετὰ αὐτὰς τὰς γωνίας, τὰς βάσεις καὶ τὰ ὕψη; Δὲν εἶνε πλὴν διασκεδαστικὰ ὅσα μοῦ διηγείσαι σήμερον.

— Ὅριστε κατὰστασις! ὁ κύριος θέλει νὰ μάθῃ πῶς μετροῦν τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Σελήνην, καὶ θέλει εἰς ἐπίμετρον καὶ νὰ διασκεδάξῃ. Πρὸς χάριν σου, μικρὲ περιέργε, θὰ κάμω διασκεδαστικὴν γεωμετρίαν! Μήπως νομίζεις ὅτι τυχαίως, μετὰ τὰ παιγνιδάκια, εὐρέθησαν τὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα σοῦ ὁμιλῶ;

— Ἐλα δά, θείτσα, μὴ θυμῶνῃς μετὰ τὴν προσηχὴν σὲ ἡκουα καὶ ἐπὶ τέλους νομίζω ὅτι ἐνόησα. Εἶπέ μου λοιπὸν τώρα, πῶς ἐμέτρησαν τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τὴν Σελήνην;

— Ἔστω· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἀναπαυθῆς ἀπὸ τὴν γεωμετρίαν.

Λάβε μίαν ὑδρόγειον σφαῖραν καὶ ἀκολούθησε μετὰ τὸν δακτύλόν σου τὴν γραμμὴν ἡ ὁποία ἐνένοει τὸ Βερολίνον μετὰ τὴν Εὐέλπιδαν Ἀκραν. Ἡ γραμμὴ αὕτη, τῆς ὁποίας γνωρίζομεν ἀκριβῶς τὸ μήκος, εἶνε ἀρκετὰ μεγάλη ὡς βάσις τριγώνου· καὶ ἀπὸ τὰ δύο δὲ ἄκρα τῆς γραμμῆς, δύνα-

μεθὰ νὰ ἴδωμεν ταύτοχρόνως τὴν Σελήνην.

Δύο ἀστρονόμοι, εὐρισκόμενοι ὁ εἰς εἰς τὸ Βερολίνον ὁ δὲ ἄλλος εἰς τὴν Εὐέλπιδαν Ἀκραν, συμφωνοῦν νὰ στρέψουν τὰ τηλεσκόπιά των κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τῆς Σελήνης· περιττὸν γὰρ σοῦ εἶπω ὅτι λαμβάνουν μεγάλας προφάσεις διὰ νὰ ἐργασθῶν ἀκριβῶς. Ἐκείνη ἀπὸ τὰς διόπτρας των εἶνε ἡ ἀρχὴ εὐθείας γραμμῆς, ἡ ὁποία θὰ συναντήσῃ τὴν ἄλλην εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον τῆς Σελήνης, τὸ ὁποῖον σκοπεύουν καὶ τὰ δύο τηλεσκόπια· ὑπάρχει δ' εὐκόλος τότε τρόπος νὰ μετρηθῇ ἡ γωνία, τὴν ὁποίαν αὐταὶ αἱ δύο εὐθεῖαι θὰ σχηματίσουν. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον οἱ δύο μας ἀστρονόμοι σχηματίζουν τρίγωνον, τοῦ ὁποίου γνωρίζουν τὴν βάσιν καὶ τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς.

Δὲν μένει λοιπὸν πλέον, παρὰ νὰ εὐρεθῇ πόσον μεγαλῆτερον εἶνε τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου ἀπὸ τὴν βάσιν, καὶ νὰ γίνῃ ὁ μικρὸς πολλαπλασιασμός, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις. Οἱ ἀστρονόμοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι λογαριάζουν καὶ τὰ μικρότερα, δὲν προχωροῦν τόσο ταχέως. Ἐπειδὴ ἡ γῆ μας εἶνε στρογγύλη, ἡ ἀπόστασις τοῦ Βερολίνου ἀπὸ τῆς Εὐέλπιδος Ἀκρας δὲν εἶνε εὐθεῖα γραμμὴ· καὶ διὰ τοῦτο λαμβάνουν ὡς βάσιν τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν, ἡ ὁποία ἐνώνει τὰ δύο σημεῖα καὶ διέρχεται μέσα ἀπὸ τὴν Γῆν· ἐν συντόμῳ, διὰ νέων λογαριασμῶν πολὺ ἀκριβῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἐξαγόμενον εἶνε θετικώτατον, κατῳρθώσαν νὰ κατασκευάσουν τρίγωνον, ἔχον βάσιν τὴν διάμετρον (1) τῆς Γῆς. Καὶ κορυφὴν σημειῖον τι τῆς Σελήνης καὶ εὐρον μετὰ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν, ὅτι ἡ βάσις τοῦ τριγώνου τούτου περιέχεται τριάκοντα φορές εἰς τὸ ὕψος του, δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀπόστασις τῆς Σελήνης εἶνε 384 χιλιάδες χιλιόμετρα. Φαντάσου τριάκοντα σφαῖρας μεγάλας ὅσον ἡ Γῆ μας εἰς τὴν σειρὰν, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης· ἂν ἡ πρώτη εἶνε εἰς τὴν Γῆν, ἡ τριακοστὴ θὰ ἐγγίξῃ τὴν Σελήνην. Ἰδοὺ πόση εἶνε ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν Σελήνην!

— Ἀρκετὴ εἶνε!

Μήπως κατὰ παρόμοιον τρόπον, παρατηροῦντες ἀπὸ τὸ Βερολίνον καὶ ἀπὸ τὴν Εὐέλπιδαν Ἀκραν, κατῳρθώσαν νὰ μετρήσουν τὰ 43 τρισεκατομμύρια χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν γείτονά μας ἀστὲρα, ὅπως τὸν ὠνόμασες;

— Οὐδὲ τὸ ἐσκέφθησαν κἂν αὐτοί. Ἡ βάσις, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσε διὰ τὴν Σελήνην, δὲν εἶνε κατάλληλος οὐδὲ διὰ τὸν ἥλιον ἀκόμη, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται μόλις εἰς ἀπόστασιν 149 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων· καὶ ἰδοὺ διατί.

(1) Διάμετρος τῆς Γῆς λέγεται ἡ εὐθεῖα γραμμὴ, ἡ ὁποία διέρχεται ἀπὸ τὸ κέντρον αὐτῆς καὶ ἴσχει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας της. Ἡ διάμετρος εἶνε διπλάσια τῆς ἀκτίνος.

Εἰς τὰ τρίγωνα, τὰ ὁποῖα θὰ κατασκευάσῃς αὐρίον μετὰ βάσιν ἐνὸς δακτύλου, ἡ γωνία τῆς κορυφῆς τοῦ τελευταίου τριγώνου, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ θὰ εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς σελίδος, θὰ εἶνε πολὺ μικρά, ὅταν τὸ φύλλον τοῦ χάρτου εἶνε κάπως μέγα· καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μυτερώσῃς ἀρκετὰ τὸ μολυβδοκόνδυλόν σου, ἐπειδὴ διαφορετικαὶ αἱ δύο πλευραὶ θὰ ἐνωθῶν πολὺ πρὶν φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν. Φαντάσου ὅμως τί θὰ συμβῇ, ἂν λάβῃς κύλινδρον χάρτου ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ θαλαμοσκόποι, καὶ ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ μῆκος 8 ἢ 10 μέτρων! Τότε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευάσῃς τρίγωνον μετὰ τόσο μέγα ὕψος καὶ μετὰ βάσιν ἐνὸς δακτύλου· διὰ τοῦτο θὰ ἦτο ἡναγκασμένος, ἂν ᾔθελες νὰ κάμῃς τρίγωνον μετὰ τόσο μέγα ὕψος, νὰ μεγαλώσῃς ἐπίσης καὶ τὴν βάσιν. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἐγίνε καὶ διὰ τὸν γείτονά μας ἀστὲρα.

— Καὶ πῶς κατῳρθώσαν νὰ εὐρύνουν ἀπόστασιν ἀκόμη μεγαλειτέραν ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Εὐέλπιδος Ἀκρας; Διότι βέβαια δὲν ἠδύναντο νὰ στήσουν τὰ τηλεσκόπιά των εἰς τοὺς δύο πόλους!

— Καὶ πράγματι θὰ ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἂν κατῳρθώσαν, δὲν θὰ ὠφελοῦντο διόλου. Διὰ τοῦτο εὐρον κατὰ κάλλιτερον, ἀλλὰ πολὺ καλλίτερον. Τί φρονεῖς διὰ βάσιν 298 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων;

— Μά, θείτσα, διατί μετὰ περιπαίσεις; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εὐρύνουν τόσο μεγάλην βάσιν, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν Γῆν;

— Δὲν σὲ περιπαίζω, Κωστάκη μου.

Ὅταν εὐρίσκεισαι εἰς τὴν ἄμαξαν, μήπως δὲν δύνασαι νὰ μεταβάλῃς θέσιν χωρὶς νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτὴν, καὶ νὰ διευθύνῃς καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην θέσιν σου τὰ δίσπρα σου πρὸς ἀπομακρυσμένην κορυφὴν ὄρους, καὶ ἀπὸ τὴν γέαν εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιόμετρων νὰ παρατηρήσῃς πάλιν τὴν αὐτὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους; Μήπως καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε κατάλληλος τρόπος διὰ νὰ σχηματισθῇ μεγάλη βὰσις εἰς τὰ τρίγωνα μᾶς; Καὶ ὁ ἀστρονόμος τοῦ Βερολίνου μήπως δὲν ἠδύναντο νὰ κάμῃ παρόμοιον πρᾶγμα;

— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν κατάλληλον ἄμαξαν νὰ ταξιδεύωμεν εἰς τὸν οὐρανόν!

— Καὶ ἡ Γῆ μας, ἡ ὁποία τρέχει εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ ταχύτητα 30 χιλιόμετρων κατὰ δευτερόλεπτον; τὴν ἐλημόνησες; Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε κατάλληλος ἄμαξα διὰ μακρὺν δρόμον.

— Ναί· ἀλλ' ἀπ' αὐτὴν δὲν βλέπομεν τίποτε. Πῶς νὰ μάθωμεν, ἀπὸ ποῦ ἀναχωροῦμεν καὶ ποῦ φθάνομεν, διὰ νὰ μετρήσωμεν τὰ 298 ἑκατ. χιλιόμετρα;

— Μετὰ τὸν ἀπλούστατον καὶ ἀκριβέστερον τρόπον.

Γνωρίζεις, ὅτι ἡ Γῆ εὐρίσκεται 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ ἥλιου καὶ ὅτι κάμνει τὸν γύρον της περὶ αὐτὸν εἰς ἕν ἔτος· ἐπομένως εἰς ἕξ μῆνας κάμνει τὸ ἥμισυ τοῦ γύρου της. Εὐρισκόμεθα 149 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ ἥλιου, καὶ μετὰ ἕξ μῆνας τὸσον πάλιν μακρὰν ἀπ' αὐτὸν θὰ εὐρισκόμεθα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. 149 καὶ 149 κάμνουν 298· δὲν ἔχει οὕτως; 298 ἑκατομμύρια εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν. Ἰδοὺ μετὰ πόσῃ εὐκολίᾳ μετρεῖται ἡ βάσις τοῦ νέου τριγώνου μας. Τώρα λοιπὸν ὅποτε ἔχομεν τὴν βάσιν, ἀρκετὴ νὰ εὐρεθῇ καὶ ἡ γωνία τῆς κορυφῆς. Κάποιος ἀστρονόμος, διευθύνων τὸ τηλεσκόπιόν του πρὸς ἕνα ἀστὲρα καὶ μετὰ πολλῶν προσφύλαξεων καὶ μεγάλης προσοχῆς, μετρεῖ πόση εἶνε ἡ μία γωνία τῆς βάσεως τοῦ τριγώνου· ἐπειτα ἀφίνει νὰ παρασυρθῇ ἡσύχως ἀπὸ τὴν Γῆν, καὶ μετὰ ἕξ μῆνας, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς βάσεως, ἐπαναρχίζει τὴν ἐργασίαν του καὶ εὐρίσκει πόση εἶνε καὶ ἡ ἄλλη γωνία τῆς βάσεως· καὶ ὅταν γνωρίζῃ τὰς δύο γωνίας τῆς βάσεως, εὐκόλως εὐρίσκει καὶ τὴν γωνίαν τῆς κορυφῆς. Γίνεται δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅπως καὶ εἰς τὴν Σελήνην μετὰ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἀντὶ νὰ ἔχωμεν δύο τηλεσκόπια διευθυνόμενα κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν πρὸς αὐτὴν, ἔχομεν ἕν μόνον διευθυνόμενον πρὸς τὸν ἀστὲρα δύο φορές, τὴν δευτέραν μετὰ παρέλευσιν ἕξ μηνῶν. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε πάντοτε τὸ ἴδιον. Ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς γωνίας τῆς κορυφῆς θὰ εὐρεθῇ τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, δηλαδὴ ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀστέρου. Καὶ αὐτὰ μὲν τὰ ὁποῖα ἔως τώρα σοῦ εἶπα, δὲν εἶνε νέα διὰ σέ· τώρα ὅμως φθάνομεν εἰς τὸ θαυμαστόν.

Ἡ ἀπόστασις τοῦ γείτονός μας ἀστέρου εἶνε τόσο μεγάλη ὥστε αἱ δύο εὐθεῖαι, αἱ ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα τῆς ὑπερμεγέθους βάσεως τῶν 298 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων, διὰ νὰ συναντηθῶσιν εἰς τὸν ἀστὲρα, ὁ ὁποῖος σχηματίζει τὴν κορυφὴν τοῦ τριγώνου, φθάνουν εἰς αὐτὸν σχεδὸν συνηνωμέναι, καὶ ἡ γωνία τῆς κορυφῆς εὐρίσκεται ἰσὴ σχεδὸν πρὸς τὸ μηδέν· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς γωνίας λογαριάζεται τὸ ὕψος, διὰ τοῦτο ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀστέρου εὐρίσκεται πολὺ μεγάλη, σχεδὸν ἀκατανόητος. Σοῦ εἶπα, ὅτι ἡ διάμετρος τῆς Γῆς περιέχεται τριακοντάκις εἰς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται μετὰ κορυφὴν τὴν Σελήνην· ἡ διάμετρος λοιπὸν τῆς τροχίως τῆς Γῆς περιέχεται 149 χιλιάδας φορές εἰς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται μετὰ κορυφὴν τὸν πλησιέστερόν μας ἀστὲρα!

149 χιλιάδες φορές δὲν σοῦ ἐξηγοῦν καλῶς τὸ πρᾶγμα. Θὰ σὲ βοηθῇ διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν μυθώδη ἀπόστασιν.

Λάβε πάλιν τὴν μικρὰν βάσιν τοῦ ἐ-

νός δακτύλου, όπως σου είπα να κάμης αβρίον, σχημάτισε επ' αυτής με τόν νούν σου τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή νά εὐρίσκεται 1450 μέτρα μακράν, δηλαδή ἐν καὶ ἡμισυ χιλιόμετρον. Ὅσον μικρά εἶνε ἡ βάσις ὡς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ τριγώνου τούτου, τόσον μικρά εἶνε καὶ ἡ διάμετρος τῆς τροχιάς τῆς Γῆς μετὰ 268 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα τῆς, πρὸς τὴν ἀπόστασιν τοῦ πλησιεστέρου μας ἀστέρος.

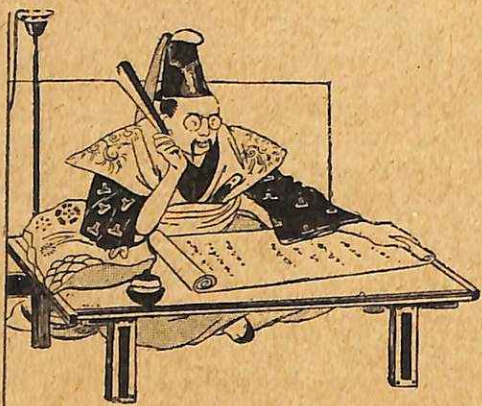
— Ἀρκεῖ, καλή μου Νίτσα. Με αὐτὰ γυρίζει ὁ νούς μου· πῶς νὰ συγκρίνω ἐνὰ δάκτυλον με 298 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, καὶ πῶς νὰ φαντασθῶ τρίγωνον 1500 μέτρων μήκους, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις νὰ εἶνε μόνον ἑνὸς δακτύλου;

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα· ἔχεις ὅμως δίκαιον· πολὺ σήμερον σ' ἐκούρασα, καὶ ἐγὼ ἀκόμη ἐκούρασθην διανοητικῶς. Ἀς ἀναπαυθῶμεν πλέον. »
(Ἐπεται συνέχεια)

[J. Macé] Α. Σ. ΔΙΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ... ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ... ΕΚ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ

Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μας γνωρίζουν Κινεζικά, παρακαλοῦνται νὰ μας στείλουν τὴν μετάφρασιν τοῦ ἀνωτέρω τεμαχίου, ἀντιγράφοντες συγχρόνως καὶ τὸ πρωτότυπον. Προθεσμία μηνός.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἦτο ὥραϊον ἀπόγευμα τοῦ Μαρτίου. Δύο παιδιά, συνοδευόμενα ἀπὸ ἕνα ὑπηρέτην, ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἰδιωτικοῦ Λυκείου ***.

— Ἀλήθεια, Βαλδῆ, ἦλθες δεύτερος στὸ λατινικὸ θέμα; ἠρώτησεν ἑξάφνα τὸ μεγαλύτερον.

— Ἀληθέστατα, φίλε μου· καὶ δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα γιὰ μένα ποῦ δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν κλίσι στὰ λατινικά... Γι' αὐτὸ ἀπὸ γῆρας σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ εὗρω τί πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ πατέρα μου.

— Ὅστε ὁ πατέρας σου σοῦ κάμνει δῶρα, κάθε φορὰ ποῦ ἔρχεσαι σὲ καλὴ θέσι, στοὺς Διαγωνισμούς.

— Αὐτὸ γὰνκούεται, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης Βαλδῆς με ὑπερφάνειαν· τὴν προτελευταία φορὰ, μοῦ ἔχάρισε ἐκεῖνο τὸ ὥραϊον Λεύκωμα διὰ γραμματόσημα, ποῦ σοῦ το ἔδειξα προχθές... τὸν περασμένο μῆνα μ' ἐπῆγε στὸ Θέατρο καὶ εἶδαμε τὴν Δούζε...

— Αὐτὸ ἐξηγεῖται, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος μετὰ βραχείαν σκέψιν· σὺ εἶσαι παιδί μονάκριβο, ἐν ᾧ στὸ σπίτι μας εἴμεθα πέντε· τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ δύο ἀδελφαί· οἱ γονεῖς μας δὲν μας κάμνουν δῶρα, παρὰ μονάχα τὴν Πρωτοχρονιά.

— Ἐπειτα βάλε ποῦ δὲν ἔχω καὶ μητέρα! ὑπέλαβεν ὁ Μίμης Βαλδῆς· ἕνας πατέρας μοῦ ἔμεινε στὸν κόσμο, καὶ ἡ-θελες νὰ μὴ με περιποιηταί;

— Ἐχεις τύχη ὅμως ποῦ συλλογίζεται αὐτὰ τὰ μικροπράγματα, μέσα στὲς τόσες σκοτούρες τοῦ ἐμπορίου του.

— Ἀ, ἐννοια σου, γιατί δὲν τον ἀφίνω νὰ τα ξεχάσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Μίμης φαιδρῶς· καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του φροντίζει... ἀλλὰ νὰ, ἐφθασα· σὲ ἀφίνω, χαῖρε, Κωστάκη, καὶ καλὴ διασκέδασι αβρίο...

Οἱ δύο συμμαθηταὶ ἀπεχωρίσθησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βαλδῆ, τοῦ πλουσίου ἐμπόρου, καὶ ὁ μὲν Κωστάκης ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁ δὲ Μίμης εἰσῆλθε τρέχων εἰς τὸ Γραφεῖον, ὅπου ἠλπίζε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του. Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἀνέμενε μικρά ἀπογοήτευσις: Ὁ κύριος Βαλδῆς διεπραγματεύετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν, καὶ μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ χαιρετήσῃ τὸν υἱόν του.

Ἐπειτα, πῶς ἤμπορούσε αὐτὸς νὰναγγεῖλῃ ἐκεῖ, ἐνώπιον δύο ἀγνώστων, τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰ λατινικά, χωρὶς νὰ φανῇ ὀλίγον γελοῖος; Ὁ Μίμης ἦτο δώδεκα ἐτῶν, καὶ θὰ ᾔσθάνετο κάποιον ταπεινώσιν... Ἐν τούτοις ἤθελε νὰναγγεῖλῃ εἰς κανένα τὸν θρίαμβόν του ἀμέσως. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, διέσχισεν ἕνα μεγάλον διάδρομον, ὅπου εἰργάζοντο δύο· τρεῖς ὑπάλληλοι, τοὺς ὁποίους ἐχαίρεισεν ἀξιοπρεπῶς, καὶ ἐφθασε παρὰ τὴν θύραν ἐνὸς

ἄλλου δωματίου, τὴν ὁποίαν ἐμισοάνοιξε: — Καλημέρα σας, κύριε Γράβαρη! ἐφώναξε φαιδρότατα.

Ὁ γηραιὸς γραμματεὺς, ὁ προϊστάμενος τοῦ προσωπικοῦ, ἐστράφη πρὸς τὴν φωνήν, καὶ ἀμέσως μειδίαμα φιλικὸν ἐφαίδρυνε τὸ σοβαρὸν καὶ ρυτιδωμένον τοῦ πρόσωπον.

— Καλημέρα, παιδί μου... καλημέρα, κύριε Μίμη, εἶπε διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν πρώτην ἐκφρασιν, τὴν ὁποίαν εὗρισκε κάπως ἀνάρμοστον, ἀφ' οὗτο ὁ μικρὸς του φίλος εἶχε περιβληθῇ τὴν στολὴν τοῦ Λυκείου· ἔ, λοιπὸν ἐσκολάσατε; αβρίον εἶνε ἐορτή, καὶ θὰ περάσωμεν ὥραϊα.

— Ἐλπίζω, ἀφ' οὗ μάλιστα ἦλθα καὶ δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸν θέμα... Ἐσπείρεις, αὐτὸ ἔχει μεγάλην σημασίαν· ἐγὼ, ποῦ δὲν ἔχω καμμίαν κλίσι ἐπὶ λατινικά, νὰ ἔλθω δεύτερος, θὰ πῇ ὅτι ἐμελέτησα, ὅτι ἐκοπίασα, ὅτι ἀξίζω περισσότερον καὶ ἀπὸ 'κεῖνον ποῦ ἦλθε πρῶτος! Τώρα σὲ παρακαλῶ νὰ με βοηθήσῃς νὰ εὗρω... νί πρέπει νὰ ζητήσω τοῦ μπαμπᾶ.

— Πῶς; θέλεις νὰ σου κάμῃ καὶ ἄλλο δῶρον; ... ὕστερ' ἀπὸ τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο Λεύκωμα; ...

Ὁ Μίμης ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Ὁραία ιδέα! νομίζεις λοιπὸν ὅτι ἐργάζομαι χάρισμα, ἐσσι γιὰ τὸ τίποτε;

— Κάθε ἄλλο, κύριε Μίμη· ἀπεναντίας εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐργάζεσαι γιὰ νὰ γίνῃς μιὰ μέρα κάτι τί, καὶ γιὰ νὰ κάμῃς εὐτυχὴ τὸν πατέρα σου.

Ὁ γέρον ὠμίλει με σοβαρότητα, με συγκίνησιν· ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν εἶχεν ὄρεξιν διὰ συγκινήσεις, καὶ ἐφάνη σύμφωνος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸς ὁ τόνος.

— Ἐννοεῖται, εἶπεν, ἀλλὰ κυττάζω καὶ τὸ συμφέρον μου· πρέπει νὰ συλλογίζεσαι κανεὶς καὶ τὸν ἑαυτὸν του λιγάκι... Ἐλα, κύριε Γράβαρη, νὰ σκεφθῶμε... τί μπορῶ ἀρὰ γιὰ νὰ ζητήσω;

Τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἄλλα παιδιά τῆς ἡλικίας του, θὰ ἔλυσαν ἀμέσως, ἦτο διὰ τὸν Μίμην Βαλδῆν εἰς ἄκρον περίπλοκον· διότι Κύριος οἶδε πόσαι του ἐπιθυμίας καὶ φαντασιοληξιαῖαι ἐπραγματοποιήθησαν ἕως τώρα, χάρις εἰς τὴν ἀνεξάντλητον καλοσύνην τοῦ πατρὸς του. Τρόντι· διὰ τὸν κ. Βαλδῆν ἡ ζωὴ ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν: νὰ καθιστᾷ τὸν υἱόν του ὅσον τὸ δυνατόν εὐτυχέστερον.

« Ἄν εἶχε τουλάχιστον τὴ μητέρα του, δὲν θὰ τὸν ἐγάδιεσα ἐγὼ τόσο πολὺ· ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰναπληρῶ καὶ ἑκείνην, » ἔλεγεν ὁ ἀγαθὸς ἐμπόρος. Ἐδέχετο ὅλα τὰ αἰτήματα τοῦ παιδίου πρόθυμος, γελαστός, καὶ μεθ' ὅλας του τὰς ἐμπορικὰς φροντίδας, δὲν ᾔσχυαζεν, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἤθελε τὰ ἐκπληρώσῃ.

Μετὰ τὸν κ. Βαλδῆν, κανεὶς εἰς τὸν κόσμον δὲν ἠγάπα τὸν ἥρωά μας περισσότερον ἀπὸ τὸν γηραιὸν γραμματεῆ. Ὁ Γράβαρης εἶχε προσληφθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ οἴκου Βαλδῆ πρὸ τεσσαράκοντα ὅλων ἐτῶν, ὅταν ἀκόμη διευθυντὴς τοῦ ἦτο ὁ πάππος τοῦ Μίμη. Εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ὅτι «εἰς τὰ χέρια του» ἐγεννήθησαν καὶ ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱός, διὰ τοῦτο ᾔσθάνετο πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον ἀληθῆς στοργὴν πάππου. Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ στοργὴ αὕτη ἦτο ὀλιγώτερον τυφλὴ ἀπὸ τὴν στοργὴν τοῦ προϊσταμένου του. Ὁ Γράβαρης ἐδίδεκε μετὰ ἀνυσυχίαν, ὅτι ὁ χαριτωμένος αὐτὸς Μίμης, — τὸ καλὸν καὶ τόσον ἀξιαγάπητον παιδί, — δημιουργῶν ἀκαταπαύστως νέας ἐπιθυμίας, εἰς τὸ τέλος δὲν θὰ ἐφρόντιζε παρὰ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τὰς ἰδίας του εὐχαριστήσεις.

«Θὰ τὸν κάμωμεν λοιπὸν ἐγωιστὴν! ἐσυλλογίζετο ὁ γέρον· ὅχι, ὅχι, δὲν θὰ γίνῃ αὐτό!... ἔχει χρυσὴ καρδιά αὐτὸ τὸ παιδί... Ἄν τοῦ ἐδίδο κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ πόσον εἶνε κακὸν νὰ μὴ συλλογίζεται τοὺς ἄλλους, θὰ μετεβάλλετο ἀμέσως, εἶμαι βέβαιος... Ἀ, τί κρῖμα νὰ μὴ βλέπῃ ὁ κύριος Βαλδῆς τὰ πράγματα ὅπως εἶνε!»

Ἐν τούτοις ὁ Μίμης ἐσκέφθη, ἐσκέφθη, καὶ εἰς τὸ τέλος, μὴ εὐρίσκων τίποτε καλλίτερον καὶ ἐπιθυμητότερον, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ μίαν φωτογραφικὴν μηχανήν, τελειοτέραν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε.

Μὰ τί θὰ τὸς κάμῃς δύο; παρετήρησεν ὁ πατήρ· ἔπειτα αὕτη δὲν θὰ σου χρησιμεύσῃ παρὰ μεθαύριον, τὰς διακοπὰς, ὅταν θὰ κάμωμεν ταξίδια, καὶ θὰ ἤμπορῃς νὰ πέρνῃς τοποθεσίας... Μὰ ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ τὴν θέλω ἀπὸ τώρα! ἀπεκρίθη τὸ παιδί·ν διὰ νὰ ἔχω καιρὸν νὰ μάθω νὰ τὴν μεταχειρίζομαι. Ἐλάτε, μπαμπᾶ, πρέπει νὰ μού τὴν ἀγοράσετε... Δεύτερος εἰς τὸ λατινικὸν θέμα... δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα! γιὰ συλλογισθῆτε!

— Καλὰ λοιπὸν· πηγαίνετε μετὰ τὸν κ. Γράβαρη, ποῦ ἔχει εὐχαίριαν, νὰ τὴν ἀγοράσετε· ἐγὼ σήμερον ἔχω πολλὴν ἐργασίαν καὶ δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ σε συνοδεύσω.
(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ

ΠΑΤΕΡΑ-ΜΗΤΕΡΑ

Πουλιὰ 'ς ἀνθοκλωνάρι
Ζευγαρωμένα,
Ποῦ ἔχουν με καμάρι
Φωλῆὰ στημένα,
— Πατέρα, —

Καὶ 'μεῖς, καλὰ παιδάκια,
Στὴν ἀγκαλιά Σας,
Χαρούμενα πουλάκια
Μέσ' ἐτὴ φωλῆὰ Σας,
— Μητέρα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Θυμᾶστε ποῦ ἀφίσαμε τὴν ἄλλη φορὰ τὸ μικρὸ Φασουλάκη: Ὅσον τὰ χέρια τοῦ Δασκάλου, ποῦ τὸν ἔδερνε μετὰ τὴν βίτσα του καὶ μετὰ τὸ δίκηνο του.

Νά, ἴσια-ἴσια ἐκείνη τὴν ὥρα, φθάνει εἰς τὸ Σχολεῖο ἡ κυρία Φασουλίνα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ παιδάκι τῆς. Φαντασθῆτε τὴ λύπη τῆς καίμενης τῆς μητέρας ὅταν εἶδε τὸ Φασουλάκη σὲ τέτοια θέσι, καὶ πολὺ περισσότερο ὅταν τῆς εἶπαν, ὅτι ἔκαμε τὸ καὶ τό!

Σταυρόνει τὰ χέρια τῆς μπροστὰ ἑστὸ Δάσκαλο καὶ φωνάζει:

— Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ τον καὶ δὲν το ξανακάνει!

Ὅλοι οἱ Φασουλάκιδες σηκώνονται τότε ἀπὸ τὰ θρανία, γονατίζουν γύρω-γύρω καὶ φωνάζουν:

— Ἐλεος! ἔλεος! συχώρεσέ τον!

— Ἀμάν! φθάνει! φωνάζει ὁ μικρὸς Φασουλάκης. Ἀκόμη καὶ τὸ σκυλί, ὁ Κέρβερος, γονατίζει μετὰ τὰ τέσσερα καὶ ἀφίνει ἕνα γαῦγισμα παραινεντικό, σάν νὰ λέῃ:

— Ἀμάν! φθάνει! Ὁ Δάσκαλος ἀφίνει τέλος πάντων τὸ Φασουλάκη. Ἀμέσως κ' ἐκεῖνος γονατίζει ἑστὰ πόδια του καὶ φωνάζει:

— Ἐλεος, Δάσκαλε! συχώρεσέ με καὶ δὲν το ξανακάνω!

— Τὸ λές ἀλήθεια; τὸ λές μετὰ τὴν καρδιά σου; τὸν ρωτᾷ ὁ Δάσκαλος.

— Ναί! ναί!
— Εἰς τὸ ἔξης θὰ εἶσαι ἐπιμελὴς καὶ φρόνιμος;
— Ναί! Ναί!
— Καὶ θὰ μελετᾷς τὴ Γραμματικὴν σου;
— Ναί! Ναί!
— Καὶ μετανοεῖς γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες σήμερα;
— Ναί! Ναί!

— Καλὰ. Πηγαινέ, καὶ νὰ εἶσαι συχωρεμένος.

Ἔτσι ὁ κύρ Δάσκαλος ἐσυχώρεσε τὸ μικρὸ Φασουλάκη.

Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ ἴδομε ἀν ἔκανε καλὰ, ἀν ὁ Φασουλάκης ἐμετανόησεν ἀληθινά, καὶ ἀν ἐστάθῃ πιστὸς εἰς τὸ λόγο του.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΝΩ ΠΙΠΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ . . .

ΔΙΑΛΟΓΟΣ, ΟΚΙ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ

[Η Σκηνή παριστᾷ ἐξοχικὴν οἰκίαν με τὸν πρὸ αὐτῆς περιτειχισμένον κήπον. Ἀνωθεν τοῦ χαμηλοῦ τοίχου, φαίνονται μακρόθεν τὰ δένδρα τοῦ δάσους, τοῦ προχωροῦντος μέχρι τῶν προσώπων ἑνὸς λόφου. Νέφη πυκνὰ ἀνέρχονται ἐκ τοῦ ὁρίζοντος, καὶ βαθμὴν καλύπτουν μέγα μέρος τοῦ οὐρανοῦ. Εἶνε πρωΐα φθινοπώρου, ἀλλὰ ὁ ἥλιος κρύπτεται συχνὰ καὶ ἐπὶ πολὺ, καὶ τὸ τοπίον φαίνεται μελαγχολικώτατον. Ριπαὶ ἀνέμου ὑπόφυλλοι σείονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δένδρα· τότε τὰ ξηρὰ φύλλα πίπτουν, καὶ ὅσα ἔχουν ἤδη πέσει, στροβιλιζόμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ θροοῦν πενθίμως.]

Ὁ Ἅγις ἀθήρει ἐπὶ ξυλὸν ἀγροτικὸν καθίσματος καὶ ἀναγινώσκει. Ὁ Πέτρος, ἐξηπλωμένος ἐπὶ σωροῦ ξερῶν χόρτων, παρατηρεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ ρεμβάζει.]

ΠΕΤΡΟΣ (σιγᾷ).—Βλέπεις, Ἅγι ;
ΑΓΙΣ (θυβρισμένος εἰς τὸ βιβλίον του).—.....

ΠΕΤΡΟΣ (μετ' ὀλίγον).—Ἀκούς, Ἅγι ;
ΑΓΙΣ (ὡς ἄνω).—.....

ΠΕΤΡΟΣ (δυνατότερα).—Ἅγι ! ἔ, Ἅγι ;
ΑΓΙΣ.—Τί εἶνε ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἀκούσες μιὰ βροντὴ μακρινή ;

ΑΓΙΣ.—Ὅχι, ἐδιάβαζα.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐχασες.

ΑΓΙΣ.—Γιατί ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἦταν ἡ πρώτη βροντὴ . . ἡ πρώτη φωνὴ τοῦ χειμῶνος. Τί ἄγριο μούγκρισμα !

ΑΓΙΣ.—Γιὰ νὰ μὴ το ἀκούσω, θὰ πῇ ὅτι εἶνε μακριὰ ἀκρόμη.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μπᾶ ! δὲν βλέπεις τὰ σύννεφα ;... Ἀνεβαίνουν, ἀνεβαίνουν ἀτελείωτα... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἀπόγευμα θὰ βρέξει.

ΑΓΙΣ.—Καλλιτέρα. Ἡ γῆ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βροχῆ... Μὰ ἄφησέ με τώρα ! (Κύπτει εἰς τὸ βιβλίον του.) Διαβάζω.

ΠΕΤΡΟΣ (στενάζων).—Ἄχ !

ΑΓΙΣ.—Τί ἔπαθες ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ἐπесе ἓνα φύλλο ἀπὸ τὴν κληματαριά.

ΑΓΙΣ.—Μήπως ἦταν τὸ πρῶτο φύλλο τοῦ φθινοπώρου ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Καλὲ τί πρῶτο, ποῦ ἦταν τὸ χιλιεστὸ ! Δὲν βλέπεις κισρινάδες τριγύρω σου ;

ΑΓΙΣ.—Βλέπω . . . «σὰν φύλλο κίτρινο καὶ μαραμένο— ποῦ πέρνει ὁ ἀνεμὸς ἀπ' τὰ κλαδιά . . .» Καὶ γι' αὐτὸ στενάζεις ;

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναί. . . ἄχ, κι' ἄλλοι ! . . Μ' ἀλήθεια, δὲν σου κάνουν λύπη νὰ τα βλέπεις ἔτσι τὰ φύλλα νὰ πέφτουν, κίτρινα, ξερά, πεθωμένα ; . . Ἐμένα μού κάνουν πολλή ὄχι ὅμως ὅταν «τὰ πέρνει ὁ ἀνεμὸς ἀπ' τὰ κλαδιά», ἀλλ' ὅταν πέφτουν ἡσυχα, μονάχα των . . . Νά, κι' ἄλλο ! . . Ἀκούς τί πένθιμο ἦχο κανεῖ ; Δὲς καὶ κλαίει. Ἄ, σὲ βεβαίω ὅτι δὲν ὑπάρχει μελαγχολικώτερο πρᾶγμα !

ΑΓΙΣ.—Ἐκατάλαβα ! ἐσὺ, παιδί μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ μαρίσης νὰ διαβάσω . . . θέλεις καὶ καλὰ νὰ μου μεταδώσης

ὅλη τὴ μελαγχολία ποῦ σ' ἐπίασε σήμε-
ρα τὸ πρωὶ . . . Καλὰ λοιπὸν ! ἂν οὐ
το θέλεις ! (κλαίει τὸ βιβλίον καὶ τὸ πετᾷ.) Ἄς
μελαγχολήσω μαζί σου, ἄς γίνω ποιητής !
(Σηκώνεται, καὶ περιθελίπων τὸν οὐρανὸν καὶ
τὴν γῆν, ἀπαγγέλλει μὲ μεγάλας χειρονομίας :
«Ἐφθασε τὸ φθινόπωρον, καὶ ἔτ' ὅσον ὕψος
φτεροῦ του—μοῦ φέρνει νὰ δάκρυα, μοῦ
φέρνει νέους πόνους ! . . Ὡ οὐρανὲ
ποῦ εἶσαι ψηλά, κατέβα κάμε κρίσι—ὁ
Ἅγις ἀπεφάσισε νὰ με μελαγχολήσῃ ! . .»

ΠΕΤΡΟΣ (καθ' ἑαυτὸν).—Κι' ἄλλο ! . .

Ἔλα, καίμενε, μὴν κοροϊδεύεις . . μὴν
παίξεις «ἐν οὐ παικτοῖς» . . .

ΑΓΙΣ.—Ὅχι, ὄχι, τώρα θὰ ἐμπνευ-
σθῶ καὶ θὰ μελαγχολήσω ἔτ' ἀλήθεια.

Γιὰ στάσου νὰ ἔλθω κοντά σου . . Φαί-
νεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἔαπλωμα ἔτ' ἔξερ-
α δια ἐμπνέει. (Πηγαίνει καὶ ἔαπλώνεται ἐπὶ τοῦ
σωροῦ τῶν ξερῶν χόρτων.) Ἀλήθεια, ἀλή-
θεια ! ὦ οὐρανὲ ! ὦ μαῦρα σύννεφα . . .
(ἄς εἶνε ὅμως, δὲν εἶνε καὶ τόσος μαῦρα...)
ὦ φύλλα ξηρά ! . . (μὰ καὶ πόσα εἶνε
ἀκόμη χλωρά ! . .) ὦ βροχὴ ! . . ὦ τρι-
κυμία ! . . ὦ φθινόπωρον . . ὦ μελαγ-
χολία καὶ λύπη ! . . (ἐκρήνυται εἰς γέλωτα
καὶ ἀλλάζει τόνον.) Ἀδύνατον ! δὲν το κα-
τορθῶ ! Πάει, ἐτελείωσε, δὲν εἶμαι ποι-
ητής ! δὲν αἰσθάνομαι τίποτε !

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν ἀκούσιως).—Μ' ἔκα-
μες καὶ ἐγέλασα . . . Μ' ἀλήθεια, εἰμ-
πορεῖ ἄνθρωπος νὰ μὴν αἰσθάνεται τίπο-
τα, ἐμπρὸς σὲ τέτοια εἰκόνα ; Περιέρ-
γον μου φαίνεται !

ΑΓΙΣ.—Καὶ μένα . . ἄλλὰ . . (Καθ' ἑαυτὸν.) Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐθυμήθηκε τὸ
Σχολεῖο... (Πρὸς τὸν Πέτρον.) Μὰ ἔλα,
Πέτρε, ἔτ' ὁ Θεὸς σου, πέ μου τὴν ἀλή-
θεια : Γιατί σὲ μελαγχολεῖ τὸ φθινόπω-
ρον ; Γιατί πίπτουν τὰ φύλλα ; θὰ ξα-
ναγίνουν. Γιατί φεύγει τὸ καλοκαίρι ;
θὰ ξαναἔλθῃ. Γιατί θὰ ἀκούη κύρος ; . .

ΠΕΤΡΟΣ (ἀνυπομονῶν).—Κάνεις πῶς
δὲν καταλαβαίνεις ;... Μὰ δὲν συλλογιζέ-
σαι λοιπὸν ὅτι θὰ φύγωμε ἀπὸ τὴν ἐξοχή,
καὶ θὰ πᾶμε ἔστην πόλιν, καὶ θάρχιση ἡ
δουλειά, καὶ θάρχιση τὸ Σχολεῖο . . .

ΑΓΙΣ (διακόνων, ἐγείρεται μὲ παράφορον
ἐλαφρότητα).—Νά τα ! νά τα ! νά τα ! . .
Μὰ πῶς τὸ εἶχα καταλάβῃ ! Ἀπὸ τὸ
πρωὶ πού σε εἶδα νὰ κυττάζεις λυπημέ-
νος τὰ σύννεφα, τὸ εἶπα : Ἄϊδες τον,
συλλογίζεται πῶς τελειώνει τὸ ραχάτι
καὶ ἀρχίζει τὸ Σχολεῖο ! Μπράβο σου !

ΠΕΤΡΟΣ.—Μὰ ὄχι ! . .

ΑΓΙΣ.—Ἔλα, ἔλα καὶ πιάσθηκα ! Μοῦ
κάνεις τὸν ποιητὴ, ἐν ᾧ εἶσαι ἀπλού-
στατα ἓνας . . ὀκνηρός.

ΠΕΤΡΟΣ (γελῶν).—Μὰ λέγουν ὅτι ὅλοι,
οἱ ποιηταὶ εἶνε ὀκνηροί... .

ΑΓΙΣ.—Οἱ ποιηταὶ σὰν καὶ σένα ; Ὅλοι
σε βεβαίω ! . . . Ὡστε λοιπὸν ὁ καυγᾶς
γιὰ τὸ πᾶπλωμα. Ὡ, πολὺ ποιητικὸν
πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ μελαγχολῇ
κανεῖς τὸ φθινόπωρον, γιατί θάνοῖξῃ τὸ

Σχολεῖον ! . . Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχα
ἄδικο νὰ κοροϊδεύω, καὶ ὅτι δὲν ἔπαιζα «ἐν
οὐ παικτοῖς». Τί λές ;

ΠΕΤΡΟΣ (δεικνύων ἐμφαντικῶς φύλλον πίπτον).
—Κι' ἄλλο !

ΑΓΙΣ (εἰρωνικῶς).—Ὡ δυστυχία ! ὦ
φρίκη ! Τὰ φύλλα πίπτουν ! ἡ ὥρα ἐστὶ
μὰνε . . . ὁ Πέτρος θὰ κλεισθῇ πάλιν
εἰς τὸ Σχολεῖο καὶ εἶνε μελαγχολικός. . .
(Ἀκούεται βροντὴ. Ὁ Ἅγις πρὸς τὸν οὐρανόν :)
Γιὰ σου, κι' ἀλήθεια λέω !

ΦΑΙΔΩΝ

Ο "ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ", ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

~~~~~ Πᾶσαι αἱ εἰσφοραὶ, εἴτε ἀτο-
μικαὶ εἴτε δὲ ομάδων προερχόμεναι ἀποστέλ-
λονται πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως
τῶν Παίδων», ὁδὸς Πατισίων, 11 Β, εἰς Ἀθή-
νας. Μόνον αἱ οὕτω ἀποστέλλόμεναι εἰσφο-
ραὶ κατατίθενται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ ὑπερτοῦ
«Ἑλληνόπαιδος» Ἐράνου.

~~~~~ Ἀποδείξει ὅτι πᾶσα εἰσφορὰ
εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε διὰ τρίτου προσώπου γε-
νομένη, ἐλήφθη καὶ κατετέθη εἰς τὸ Ταμεῖον
τοῦ Ἐράνου, εἴτε ἡ δημοσίευσίς αὐτῆς ἐν τῷ
παρόντι καταλόγῳ καὶ μόνῳ.

~~~~~ Ὅστις δι' ὁποιοδήποτε λόγον
θὰ ἐπεθύμῃ νὰ μὴ δημοσιευθῇ εἰς τὸν Κατά-
λογον τῶν εἰσφορῶν τὸν ὀνόματός του, παρακα-
λεῖται νὰ ὑποδείκνῃ ἐν φευδώνυμῳ, ὑπὸ τὸ
ὅποῖον νὰ καταγράφεται ἡ εἰσφορὰ, διὰ νὰ
βεβαιώσεται ὁ ἀποστέλλας αὐτὴν ὅτι κατε-
τέθη εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐράνου.

Δελτίον 4ον

«Μεσολογιτάκι»	Δρ.	4,—
«Σπαρτιάτις Χελωνὸς καὶ Λευκὴ [τῆς Καστίλλης]»		2,—
Χριστοδ. Ι. Δαμῖρης, Ζάκυνθος		3,—
Ἀποστ. Α. Ἀποστολίδης, Βῶλος		2,—
Δημήτριος Ἀργ. Φιλίππου, Βῶλος		25,—
«Ψάλλης τῶν Δασῶν»		—55
Ἰωάννα Χρ. Ρηγοπούλου, Πάτρα		5,—
«Σιροκολεβάντες»		1,—
«Φιλοπόροδοι» ἐκ Σμύρνης		48,45
Κλεαρέττ. Ε. Δίπλα, Λευκά		3,—
«Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως»		4,50
«Πυθαγόρας ὁ Σάμιος»		4,50
Ἀναστάσιος Α. Ζωγράφος, Ἀθήναι		2,—
Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης, Πύλος		2,—
Ι. Δ. Παπαδόπουλος, Ἀθήναι		1,—
«Πειρατικὴ Ἀδρά»		1,—
«Ὀλγα Πατισιάδου, Κέρκυρα		2,40
Συλλεγόμενα μεταξὺ φίλων ἐν Γαλαξίῳ, ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ κ. Γερα- σίμου Δ. Θεοφιλῆτος φ. χρ. 132, 60 ἢ δραχμαὶ 203, 55 ἐξ εἰσφορᾶς τῶν ἐξῆς :		
Κεραλληνιακὴ Ἀδρά, Γαλαξίον 61,40		
Σπυρίδων Χ. Παλλάνης		39,—
Γεράσιμος Δ. Θεοφιλῆτος		30,70
Ἀντώνιος Δουράντος		19,35
Κωνσταντῖνα Χ. Παλλάνης		16,30
Αἰμιλία Παλλάτου		15,35
Σταματούλα Χ. Παλλάνης		7,65
Ἀχιλλεὺς Καζάκης		7,65
Δημήτριος Τσατῆρης		3,05
Βασίλειος Παλλάτος		1,55
Γεώργιος Παπαχατζῆς		1,55
		203,55

Χαράλαμπος Χαράλαμπος, Πάτρα Δρ. 1,—
Κ. καὶ Α. Βαρδαρέσος, Ἀθήναι 6,—
«Ἀρχικουτούλιακας» . . . . . 3,—
Γεώργιος Ν. Πετραλίδης, Πάτρα 2,—

Εἰς μεταφορὰν Δρ. 326,95

Ἐκ μεταφορᾶς Δρ. 326,95
Ἠλίας Κ. Μιχαλόπουλος, Πειραιεύς 2,—
Ἀγγελικὴ Γιουδανίκη, Πειραιεύς 4,—
Θεοδὸς Δ. Λιδέριος, Ἀθήναι 1,—
Ἠλίας Γ. Σαντιπζόγλου, ... 1,—
Αγ. Σπαθαρόπουλος, Φιλίππουπολις 1,05
Ἀδαμαντία Γερ. Βεντούρα, Ἀθήναι 1,—

Εν ὅλῳ Δρ. 337,—

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν κατὰ τὸ
δημοσιευθὲν εἰς τὸ 33ον φύλλον «Δια-
πλάσεως» τῆς 12 Ἀυγούστου ἐ. ἔ.

Τρίτον Δελτίον . . . . . Δρ. 2798,65

Εν συνόλῳ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρ. Δρ. 3135,65

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Τζέννη ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι μετὴν
μητέρα της, διὰ νὰ ἴδωσιν τὴν Ἐκθεσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐπισκέφθησαν μίαν Ἐκκλησίαν.
—Πές, Τζέννη μου, καμμιὰ προσευχὴ στὸ
Θεό, τῆς λέγει ἡ μητέρα της.

Καὶ ἡ Τζέννη σιγὰ σιγὰ :
—Μὰ καταλαβαίνει, μαμά, ὁ Θεὸς ἐδῶ Ἑλλη-
νικά ;

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισοῦ.

Ἡ μητέρα (θυμωμένη).—Ποῦ εἶνε τὸ βαρό-
μετρον, Ναυτοπούλα ;

Ἡ Ναυτοπούλα.—Μὴ θυμόνῃς, μαμάκα μου.
Μοῦ εἶπες ὅτι ὅσον ἀνεβαίνει τὸ θερμόμετρον,
τόσον καλλίτερον εἶνε ὁ καιρὸς. . . κ' ἐγὼ τὸ πῆγα
στὰ κεραμίδια.

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Τρικυφίλου Κερβερίου.

Ἡ Οἰκογένεια τοῦ μικροῦ Γεωργάκη κατοικεῖ
εἰς τὴν παραλίαν τῆς Σύρου, παρὰ τὰς ἀνθρακα-
ποθήκας, καὶ ἡ μαμά του παραπονεῖται αἰωνίως
διὰ τὴν μουντζούραν.

Προκειμένου τώρα νὰλλάξουν σπιτί, ὁ Γεωρ-
γάκης ἠρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές, μαμά μου, τώρα ποῦ θάλλά-
ξωμε σπιτί, μετὶ τῶν μουντζούρας θὰ μουντζουρω-
μεθα ;

Ἐστῆλθ' ἐκ Σύρου ἀπὸ ἑνα Γερνιάρη

Ὁ Ζῆλ-Ζῆλ :—Μὰ γιατί ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ
καλοκαίρι ἔτσι ζεστό ;

Ὁ Καργαρίας τοῦ Φαλήρου.—Γιὰ νὰ κά-
νωμε μπάνια.

Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Καλῶς Ῥωσίου

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ, εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μικρῶν
Μυστικῶν, βλέπετε μίαν Δήλωσιν. Εἰς τὴν Δή-
λωσιν αὐτὴν ἡναγκάσθη νὰ προβῶ διὰ τὴν ἐξῆς
ἀρκετὰ παράδοξον αἰτίαν :

Κάποιοι ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, ἡ κάποιοι, —διότι
ἤν εἰς τὴν οὐτὴν ποῖοι, οὐτὴν ποῖοι εἶνε, οὐτὴν δι-
ατὶ τὸ ἔκαμαν, —ἐθεώρησαν καλὸν νὰ μου γρά-
ψουν ἐπιστολὰς ἐκ μέρους φίλων μου, μετὰ
σεῖς περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, χωρὶς νὰ
τοὺς ἐξουσιοδοτήσω πρὸς τοῦτο οἱ δὲθεν προτεί-
νοντες, οἱ ὅποιοι οὐτὴν καὶ ἰδεᾶν εἶχον. Δὲν ἔ-
θισσα προσοχὴν, δὲν ὑπόπτευσα τὴν πλαστογραφί-
αν, καὶ αἱ προτάσεις ἐδημοσιεύθησαν, πρὸς με-
γίστην ἐκπλήξιν τῶν ἐκεῖ φίλων μου, καὶ ἰδίᾳ τῆς
Μιπτίας Ἀθανασιάδου καὶ τῆς Ἀννας Γ. Κε-
ράρας, αἱ ὁποῖαι ἀμέσως μοῦ ἔγραψαν, διαμαρ-
τυρόμεναι καὶ ζητοῦσαι ἐξηγήσεις. Δὲν εἰς τὴν
ἄν ἔγιναν καὶ ἄλλοι θύματα τῆς κακῆς αὐτῆς ἀ-
στειότητος ἐν τοῖς τοῖς, διὰ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ
καὶ εἰς τὸ μέλλον τοιοῦτον τι, κάμνω τὴν Δήλωσιν
τὴν ὁποίαν βλέπετε.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀγνώστους δράστας τῆς πλαστο-
γραφίας, φρονῶ ὅτι τὸ ἔκαμαν ἄλλων ἀπὸ παι-
δικὴν ἐλαφρότητα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν καὶ αὐτοὶ
πόσον ἡ πράξις των εἶνε ἐπιλήψιμος καὶ βαρεῖα,

καὶ πόσον θὰ τοὺς ἐξέθετε ἀποκαλυπτομένη ἄλ-
λως δὲν θὰ τὸ ἔκαμαν βέλαια !

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Ἐπιδιοκίμωσιν τὴν πρότασιν τῆς Ἐνώσεως
τῶν Συλλόγων οἱ ἐξῆς : Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀ-
γάπης (ὁ ὁποῖος ὑπεθυμίζει ὅτι παρομοίαν πρό-
τασιν ἔκαμεν ἄλλοτε καὶ τὸ Ἀτταβέριον Ρόδου,
καὶ προσθέτει : «τώρα εἶνε ἡ καλλίτερα περί-
στασις διὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἐνωσις, διότι πραγματι-
κῶς ὅλοι ἡμεῖς οἱ φευτοπρόεδροι δὲν κάμνομεν
τίποτε, οὐκ εἰδὼτες ὅτι ἔχομεν ζῆλον ἡ θέλησιν, ἀλλὰ
διότι δὲν εἴμεθα ἱκανοί.») ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ
Κόσμου, τὸ Ἐρυθρὸν Νέφος, ὁ Ἀγγελος τῆς
Εὐτυχίας (ὁ πλῆρην τὴν ποιοῦσιν διὰ τὴν ἐν-
νοσίεωσιν θὰ προσεγγίσῃ κοινὴν καὶ μεγάλην ὠφέλειαν.)
ἡ Μαργαριτοφόρος (ἐπιδιοκίμωσιν τὴν πρότα-
σιν ἐνδοσιμῶς) ὁ Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων
(παραδεχόμενος τὴν ἰδρυσιν ἑνὸς μεγάλου Συλ-
λόγου, ἀλλὰ μὴ τὴν ἐπιρύξιν διὰ τὴν ἐνδο-
σίαν καὶ οἱ μικροὶ) ὁ Λοῖος (συγχαίρων
ἐγκαρδῶς τὸν Ἐθρικὸν ἴμιον) ἡ Ἀδρά τοῦ
Ὁρφέως, ἡ Ζωφὸν Φλόγα (ἡ ὁποία λέγει : «ἴσα
εἶνε νὰ προσδρῶνται παῖδι καὶ ἴσα ἔνας μεγὰ-
λός ; Πάντα τὰ παῖδι εἶνε ἄπειρα καὶ δὲν ἡ-
ξεύρουν ὅσα νομίζου») καὶ ἡ Πέτρα Σκανδάλου.

Ἀξιοσημειώτον εἶνε, ὅτι αὐτὴν τὴν ἐδομίδα
δὲν ἔχουν οὐτε μίαν ἀμνην ψῆσον. Φαίνεται
ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Ἐθιμοῦ ἴμιου ἐπιδιο-
κίμωται γενικῶς. Ἐν τούτοις, δὲν εἰμποροῦμεν
ἀκόμη νὰ προβῶμεν εἰς τίποτε, ἀν δὲν ἀκούσω-
μεν καὶ τὰς γνώμας τῶν ἄλλων.

Ἀσπροποταμίτη, ἔγω ἐνώπιόν μου δύο ἐκτε-
νεῖς καὶ πολὺ ἐνδιαφερούσας ἐπιστολὰς σου. Ἐ-
πιθυμῶ νὰ σου ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς αὐτάς,
διὰ νὰ μὴ λυθῇ καὶ οἱ ἄλλοι περὶ τίνος πρὸκειται.

Τὸ ἀναβάλλω λοιπὸν, διότι σήμερον δὲν διαθέτω
ἀρκετὸν χρόνον.

Ὡστε λοιπὸν, Ἀδρά τοῦ Ὁρφέως, ἀποχωρεῖς
πλέον ἀπὸ τὸν κύκλον μας καὶ ἀφίενεις τὴν θέ-
σιν σου εἰς τὰ μικρότερα σου ἀδελφία. Λυποῦ-
μαι πολὺ διὰ τὴν στέρησιν τῶν καλῶν φίλων.

Καὶ εἰς τὴν λύπην μου μὲ παρηγοροῦν αἱ θερμαί,
αἱ τρυφεραὶ, αἱ πλῆρεις ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύ-
νης ἐκφράσεις τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς σου, τὴν
ὁποίαν δὲν θὰ λησμονήσω, ὅπως δὲν θὰ λησμο-
νήσω καὶ σέ, καὶ διὰ τὴν πολυετή εἰς τὸν κύ-
κλον μας δρᾶσιν σου, ὅπου τόσον διεκρίθη.

Ναί, θὰ εἴπω εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου, μετὰ
τῶν ὁποίων «συνεδέθη νοσῶς διὰ φιλίας καὶ ἀ-
γάπης» ὅτι «θὰ διατηρῇ αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὴν
μνήμην σου» —ὅπως δὲν ἀμνησθήτω, κ' ἐκεῖνοι.

Φλεβα, Τριανταφυλλέριον, Κάμπον καὶ Κα-
τσαρομάλλω — ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίφρης με-
τὴν Βελορόρον Ἀρτεμιν. Σπαρτιατικὸν Ζω-
μὸν καὶ Χαλιμῶν — ἡ Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου
μετὴν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου, Ἀρθύλλιον
τῆς Ἐρήμου καὶ Νεαρόν Ζωγράφον — ἡ Ἀν-
δρὰς τῆς Ἀντίφωρος μετὴν Ἑλπίδα, Περίλυ-
πον Ὀρρανὴν καὶ Ἀλόην τοῦ Κηφισοῦ — ἡ
Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία μετὴν Διοπτροφόρου-
σαν, Ταῖρέτην καὶ Χιωτοπούλιν — ὁ Ἥλιος
τῆς Αὐγῆς μετὴν Λοσιανὴν, Ἑλπίδα καὶ
Σοφίγγα τῶν Θηβῶν — τὸ Αἰγαίον Πέλαγος
μετὴν Τάνταλον, Καρχαρίαν τοῦ Αἰγαίου καὶ
Ἀθῶν Περιστεράν — ὁ Αἰγυιὸς μετὴν Ἀρ-
χιναβαρὸν Θεμιστοκλέα — ἡ Κανκασία με-
τὴν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Ναύτην τῆς
Ναυαρχίδος — ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα με-
τὴν Μαρμαριτοφόρον (διὰ νάνταλλῶν πλῆ-
νὸν κατὰ τῶν), Γλυκὺ Ὀνειρόν καὶ Παρήγορον
Ἀγγελον — ἡ Σοφίγγα τῶν Πάγων μετὴν Ναυ-
τοπούλιν — ὁ Ἀριστέας μετὴν Κασσιόπειαν
— ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταρέλλα μετὴν Ἀσπρο-
Ἀραπάκι, Ἰσχυρὸν τῆς Δευκάδος καὶ Μακρο-
χαίτην Λέοντα — τὸ Ἀγρὸν Μενεξεδάκι με-
τὴν Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἀγγελον τῆς Ἀ-
γάτης — ἡ Ἀμαρύντις μετὴν Ἀνέμωνην,
Εὐθυμὸν Ναύτην καὶ Νοσταλγὸν Ἑλληνα —
ὁ Πέτρος μετὴν Πειραϊκὴν Ἀδραν καὶ Ρωσ-
σικὴν Καραμέλαν (ἡς ζῆτεϊ τάρχηκα) — τὸ
Ἑξηντρωμένον Κῆμα μετὴν Περθοῦσαν Καρ-
δίαν καὶ Διοπτροφόρουσαν — ἡ Χιακὴ Μαρ-
γαρίτα μετὴν Ρωμαίων Κικέρωνα, Κερτρὶ
καὶ Ἀργυρῶν Συρίκτραν — ἡ Πειραϊκὴ Ἀδρα
μετὴν Ἀρσορόδον Πακτωλόν, Ἐπερηφανὸν
Λέοντα καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Νο-
σταλγὸς Ἑλληνας μετὴν Κοραϊὰν Μασσαί,
Σπαρτιατικὰ Χειλωνίδα καὶ Βοσκοπούλιν τῆς
Δίφρης — ἡ Μαριχὴ Εἰκὼν μετὴν Καρχαρίαν
τοῦ Φαλήρου καὶ Ἀρχιναβαρὸν Θεμιστοκλέα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φιλικὴ στέλλει ἡ Διάπλα-
σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Στέλλαν Πομόνη (ὅς
εἶνε λοιπὸν εὐλογημένη ἡ ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσε-
ως, ἡ ὁποία σ' ἔκαμε νὰ μου γράψῃς τὴν ὥραι-
αν αὐτὴν ἐπιστολήν· καὶ τώρα πὺν ἔκαμες τὴν
ἀρχήν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς.) Ποθαγό-
ραν τὸν Σάμιον ([EEE] εὐγε διὰ τὴν ἐνθουσι-
αστικὴν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν σου περὶ «Ἑλ-
ληνὸν παιδὸς»· ἡ εἰσφορὰ σου κατετέθη ὅσον διὰ
τὴν πρότασιν σου, μὴ φαίνεται πολὺ δύσκολος
εἰς τὴν ἐφαρμογήν, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ
συνεννόησις.) Μακροκοχὸν ([E] πολὺ μ' εὐχα-
ρίστας αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν Ἐκθεσιν τῶν
Παρισίων· ἡ Κυριακὴ ἔβρασε!) Ζωγράφον Φλόγα
(ἂν καμμιὰ φορὰ «πεταχθῇς εἰς τὰς Ἀθήνας ὅ-
που ἔχεις τόση λαχτάρα» καὶ παρουσιασθῇς ἐμ-
πρὸς μου σὰν Φάντης μπαστούνι, ὅς σε γνωρί-
σω βεβαίωτατα, ἀρκεῖ νὰ σου ῥοιμιάξῃ ἡ φωτογρα-
φία πού μου ἔστειλεις· πόσα ὥραϊα πράγματα εἶ-
χεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου! τίποτε δὲν ἀφίνει,
καθὼς βλέπω· καὶ ὅσοι ἐφοβήθης μήπως βαρέ-
θηκα νὰ διαβάω;) Μοῦσαν τῆς Ἀσπρονομίας
(σοὺ εὐχομαι πᾶσαν πρόδον εἰς τὸ Σχολεῖον, ὅ-
που εἰσέρχῃσαι, καὶ σ' εὐχαριστῶ ἀπέριως διὰ
τὰς φροντίδας πού καταβάλλεις πρὸς ἔγγραφον συν-
δρομικῶν ἐνναὸ πόσον ἡ στερήσις τῆς μητρός σου
ὅς σου φανή βαρεῖται· ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πρόδου του,
ὕπὲρ τοῦ μέλλοντός του, ὅλα τὰ ὑπομένει κανεῖς.)
Θαλασσινὸν Ζωγράφον (δὲν φαντάζεσαι πόσον
ἐχάρην διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀδελφῆς σου, τῆς
ὁποίας σήμερον ἐγγράμην τὸ ὥραϊον ψευδώνυμον·
ὅστε ὁ κουμπάρης τοῦ «Ἑλληνὸν παιδὸς» γεμίζει
ὀλνὸν!) Πειραϊκὴν Ἀδραν (διατὶ δὲν γράφεις,
παιδί μου, καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμόν σου εἰς τὰς
λύσεις καὶ μετὰ βάζεις εἰς τὸν κόπον νὰ το γράψω
ἐγὼ; δὲν σταχάζεις ὅτι αὐτὴ ἡ παράλειψις εἰ-
μπορεῖ νὰ σε ἀποκλείσῃ ἀπὸ Διαγωνισμῶν;) Κόκ-
κινην Ἐξοχήν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς· ναί,
ἡ ἐπιστολήν πρέπει νὰ τὴν ἀντιγράψῃς ὅπως

εἶνε, χωρὶς νὰ παραλείψῃς τίποτε.) Δευκὴν Κα-
μέλιαν (μετὰ καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γε-
νέθλια σου.) Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρῶν/ναί, τί
φοβερὸν δυστύχημα· χαίρω πού σου ἀρέσει ὁ «Πε-
τρομακευτὴς»· ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε
κατενθουσιασμένοι μαζί του.) Ἀργυροκροσσὸν
Νέρος (μὲν ἐγείμεις τὴν πρῶτον φύλλον, καὶ
ἐφοβήθης μή σε νομίσω φλύαρον; μετὰ πολλὴν μου
χαρὰν θὰ σε ἴδω εἰς τὰς Ἀθήνας ἀλλὰ δὲν εἰξέ-
υον ἂν θὰ γίνοντο Ἀγῶνες.) Ἀναμμένο Σπίρτο,
Περθοῦσαν Καρδίαν (ἄλλη φλύαρος αὐτή, με-
τὰ μὲν μόνον σελίδα! μὰ τί φόβος εἶνε
αὐτοί; γράφετε, παιδί μου, ἐλεύθερα! ἂν δὲν γρά-
ψετε εἰς ἐμέ, εἰς ποῖον θὰ γράψετε; ὡς πρὸς τὴν
θέσιν σου εἰς τὸν Διαγωνισμόν, δὲν σοὺ τὴν δι-
δω ἐγώ, ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς τῶν λύσεων σου.) Ἑκ-
λεψιν Ἥλιον (ἡ ὁποία χάριν τοῦ «Ἑλλη-
νὸν παιδὸς» θὰ γίνῃ καὶ οἰκονόμος, πρῶτον τὸ ὅποι-
ον δὲν συνείδησεν ἕως τώρα· εὐγὲ τῆς!) Μοῦσαν,
Εὐτυχίῃ, Στ. Κ. Σταμ. ([EE]) διὰ τὴν ὥραϊαν
ἐπιστολήν σου· ἡ ἐρωτήσις σου εἶνε πολὺ σοβα-
ρὰ· ἀνέβασα εἰς ἕνα τῶν συνεργατῶν μου νὰ γράψῃ
ἐν ἀρβριδίον, διὰ νὰ φωτισθῶν ὅλοι ὥστε, προσε-
χῶς.) Βασιλέα τῶν Κυκλάδων ([E] ἡ ἐπιστολή
καὶ τὸ ποιητικὸν ὥραϊον.) Νεαρόν Μουσικόν
(ζῆτεῖς Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων; δὲν εἶδες τὴν
Προκήρυξιν εἰς τὸ 33ον φύλλον;) Μοῦσαν τοῦ
Λοροῦ (ἡ ὁποία μοῦ γράφει: «ἄρχισεν ὁ Πέτρο-
μακευτὴς καὶ ἀνοίξεν ἡ καρδιά μου!») Μαρμα-
ριτοφόρον, Ἀγγελικὴν Γιοθαράκη (εὐγε διὰ
τὸν «Ἑλληνὸν παιδὸς»· βεβαίως ἂν ὅλοι καταθέ-
τουν τὰς οἰκονομίας των, ὅς τὸν ἀποκτήσωμεν
πολὺ γρήγορα.) Κανκασίαν (τὴν χαριτωμένον τὸ
ἐπισκεπτήριόν σου! φυσικὴ, μετὰ γυνίαν τσακι-
μένην, μετὰ χρυσὴν παρυρῆν, καὶ τὸ ψευδώνυμον
μετὰ χρυσὰ γράμματα· ἂ, μὰ εἶνε τρέλλα!) Μεσο-
λογιτάκι (ἔτσι θέλω κ' ἐγώ, νὰ μου γράψῃς
ἀρκεῖ τὸ σήμερον Δελτίον εἰσφορῶν σὲ πλη-
ροφωρῇ· χαίρω πού σ' ἔχω τώρα γετονάκι.) Ἑλ-
ληνικὸν Δίσθημα, Ὀθωνιανὴν Σαφίαν (ἀπα-
ράλλατος ὁ κυνηγός!) Ἦρωα Θησέα (τὴν χαρὰ
τὴν εὐτυχίαν!...) Νερομελὼν (αἱ προτάσεις
εἶχαν τυπωθῇ ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου· αἱ
λύσεις στέλλονται ὅχι ἅμα μαζί εἰς τὸ τέλος τῆς
τετραμηνίας, ἀλλὰ καὶ καθεστὸς χωριστά,
ἐντὸς τῆς προθεσμίας, ἡ ὁποία ὀρίζεται ἐπὶ κε-
φαλῇ τῶν Ἀσκήσεων ἐκλήσων φύλλον· τώρα συμ-
βαίνει νὰ σταλθῶν μαζί καὶ δύο ἢ τριὸν φύλλον λύ-
σεις, ἀλλ' ἂν δὲν ἔλθῃς ἡ προσθεμία τοῦ ἀρχαι-
οτέρου.) Γαρδένιαν τῆς Μαργησίας (τὰ ἔλαβα.)
Θαλασσινὸν Παιδίον (ἡ ὁποία ἀφ' οὗτος ἔρριψε πενταε-
τὴς τὴν πρῶτην πέτραν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέ-
κτισε τὴν μονομανίαν τοῦ κ. Φραντζί νὰ μαζεύῃ
πέτρες.) Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας (ὥραιστά τῃ
περιγραφή σου· ἀλλήλογραφία μόνον μεταξὺ ὁμο-
φύλων ἐπιτρέπεται.) Ἐαρ (ἔστειλα ἡ Κικὴ σ'
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν καρτίτσαν.) Ζήσιν Φαρ-
μακίδην (θὰ προσπαθῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω
ἐξῆρες, μὴ στέλλων μου στέλλων τόσα πολλὰ,
ὥστε παραλείπω καὶ ἀπὸ τὰ ὥραϊα.) Ἀγγελον
τῆς Ἀγάτης (πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γρά-
ψῃς τόσον ἐκτενῶς, ἀλλὰ τώρα πού ἐπανήλθες καὶ
ἡσυχάσας, αὐτὸ θὰ γίνεταί συχνά, ἔ; εἰς μάτην
ἐζητοῦσες τὸν Ἀνανίαν εἰς τὸ Φαλήρον, διότι ἐ-
φέτος δὲν κατέβη διόλου.) Φυρόν-Μυρόν (μ'
εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, ἂν καὶ ἐνδοκίμῃς
νὰ το διαβάσω, διὰ τὴν ποιότητα τῆς μελέτης· τώρα
τὴν νὰ σου εἴπω ἂν θέλῃς ἐπὶ πληρωμῇ, εἰμπορεῖ
νὰ κάμῃς τοιαύτην πρότασιν· νομίζω ὅμως ὅτι
δύσκολα στέλλουν φωτογραφίας.) Γλυκὴν Ἑλπί-
δα, Ἀρβὺν τοῦ Παρνασσοῦ (ἔστειλα.) Ἥλιον τῆς
Αὐγῆς, Ἀρηντοχὸν Πρεβία (ἔστειλα.) Φι-
λοποῖμενα τὸν Ἀχαιο (στὲν ἄλλο ψευδώνυ-
μον· διότι αὐτὸ δὲν ἔστειλες.) Ἑλληνικὸν
Ἀεράκι, Ἀσπρο Κάρβουνον (ἄμα θέλῃς, πάντα
θὰ εὐρίσκῃς καιρὸν.) Ἀρθοῦσαν Νεσθητα (κα-
λῶς ἦλθες· ἔστειλα.) Ἐνδοχὸν Παριατὴν, κτλ.
κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Σε-
πτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου
ἡμέρας τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψω
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν
τῷ Ἡμερηίῳ μας εἰς φακίλους, ὡς ἱκανοὶς
περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

476. Λεξιγραφίος.

Μίαν πρόβλεψιν μετὰ σκευῇ οἰαδήποτε ταιριάζει.
Τέσσαρες φορές τὸν μῆνα τὸν ὀνόμα μου θὰ γω-
[νάζῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου [E]

477. Στοιχειόγραφος.

Δένω ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τῶν πάντοτε σιγῇ.
Ἄν χωρὶς καρδίας μείνω, εἶμαι ὕψωμα στὴν γῆν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδῶν [E]

478. Λένιγμα.

Εἶμαι ἐπὶ κεφαλῇ ὁμάδος στρατιωτῶν. Πέρνω
πέντε καὶ πηγαίνω ἐπὶ τὴν Ἀφρική. Φεύγω καὶ
τοὺς πιάνει ὁλος φρίκη!

Ἐστὴν ὑπὸ Σιλίου τοῦ Κεραινοῦ

479. Σταυρός.

Νάντικα σταυροῦν οἱ
σταυροὶ καὶ οἱ ἀστερι-
σκοὶ διὰ γραμμάτων ὁ-
τως, ὥστε νὰ γινώσκου-
ται: Καθέτως μέγας ἱε-
ρός· ὁρίζωντις πόλις τῆς
Ἀγγλίας· καὶ εἰς τὴν
βάσιν ἐκ τῶν ἄνω: σύν-
δεσμος, νῆσος, ἥρως.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνέμωνος

480. Κρινοτόν.

Νὰ τεθῇ εἰς τὴν θέσιν τῶν
σταυρῶν ἅμα μία συλλαβὴ
τοιαύτη, ὥστε συνδεομένη
μετὰ τῆς προηγουμένης
συλλαβῆς νὰποτελῇ μίαν
λέξιν, καὶ μετὰ τῆς ἐπομένης ἄλλην. Ἡ ὀρθο-
γραφία δὲν τηρεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ ἥχος.

Ἐστὴν ὑπὸ Θησίου Πανδίου

481—482. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ἐπιρρήματα.

- 1.— Μοιάζει λουλούδι ἡ ἀρετὴ, πού πάντοτε
[μυρίζει.
- 2.— Νὰ οἰκονομῇς τὸν βίον σου, ἂν θέλῃς νὰ τὸν
[χαίρῃσαι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

483 — 485. Λογοπαίγνια.

- 1.— Ποία πόλις ὑπάρχει ἐπὶ πλοῖα;
- 2.— Ποῖον κράτος ἔχει πρὸ τοῦ Σίγματος Ἄλφα;
- 3.— Ποία γλῶσσα ἔχει πετρεῖα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀλκίου τοῦ Ἰωνίου.

486. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν
πρόσωπον ἀγαπητόν:

1. Θαλάσσιον ζῶον. — 2. Νῆσος τοῦ Ἰονίου. —
3. Ἀρχαῖος Βασίλευς. — 4. Ἑρπετόν. — 5. Καρ-
πός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσπροποταμίτου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 32.

587. Λαμία (λῆ, μυῖα). — 588. Ἠπαρ — πῖρα.
— 589. Ὁ Ἀδάμ.

590. Η — 591. 1. Λατὴν,
χαρὰν, χαρὰ, ἀρὰ. ἀρὰ.
Η Λ Α Σ — 2. Ἀλῆς, κα-
Η Λ Ι Ο Σ — λῆς, καλός, καλὸν, κα-
Σ Ο Σ — λὸν, καλὸν, σάλλον, σά-
Σ — λων, καλὸν, σάλλον, σά-
λων, Σάλλον, Σάλλος, Παῦλος. — 595. Τῇ ἀν-
ταλλαγῇ διὰ τοῦ Μ σχηματίζονται: βομός, Ρώ-
μη, πότμος, δέμα, σῆμα. Τὸ δὲ φωνηεντόλιπον
βρ — πδσ — βαρὸ ἀπαυδυσία. — 594. ΕΑΕΝΗ,
ΡΑΧΗΑ (ἘΡέτρια, ἈΛῆα, ἘΧιδνα, ΝΗρη-
ίς, Ἥλιος). — 598. Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανεῖζει
τῷ Θεῷ. — 596. Ἡ Καινὴ Διαθήκη φωτίζει τὸ
πνεῦμα.